

det viser sig, at det er nødvendigt at gennemføre det, saa maa en saadan Regering fremsætte Forslag derom, og vi bør da fra alle Sider, og det vil man sikkert ogsaa fra Venstres Side, være med til at støtte Regeringen i Gennemførelsen af et saadant Forslag. Men jeg tror ikke, at der er nogen Nød paa Færde i Øjeblikket. Jeg synes i alt Fald, at Loven har virket saa kort, at vi maa se Tiden an og vente, indtil Regeringen tager denne Sag op, og da føler jeg mig overbevist om, at ogsaa mit Parti vil yde Støtte til Gennemførelsen, navnlig af en Bestemmelse om, at den privilegerede Valgret afskaffes.

Der er endelig Spørgsmaalet med Hensyn til Amdraadsformandens Valg. Det er en Ting, som trænger til grundig Overvejelse. Principielt har jeg ikke noget mod Tanken, men mener tværtimod, at den kan være rigtig, men at der er forskellige Ting, der skulle overvejes, inden vi gaa til en Bestemmelse om, at Amdraadene vælge selv sin Formand. Samme Bemærkning kan jeg gøre med Hensyn til Spørgsmaalet om de Smaaændringer, som ere stillede i Forslaget med Hensyn til Fuldmyndighedsalderen; jeg mener virkelig, at vi bør holde fast paa de 25 Aar og ikke afvige derfra; skulde det saa senere vise sig, Fuldmyndighedsalderen bliver ændret til en yngre Alder, kan dette Spørgsmaal jo altid tages op; for Tiden synes jeg, at vi bør blive staaende ved de 25 Aar. Jeg mener ligeledes, at Opholdsbestemmelsen ikke har virket afskrækkende eller uheldig ved de kommunale Valg. Men maaske kan man ved en senere Behandling træffe Bestemmelse om en anden Tidsbegrænsning, og det skal jeg ikke være uvillig til.

Foreløbig mener jeg, at den gældende Lov er et stort Fremskridt, idet den har skaffet mange Tusinde Mennesker Valgret, og sikkert er det jo ogsaa, at naar vi komme ud paa Møderne rundt omkring i Landet, navnlig i Landkommunerne, kunne vi høre, at selv Mænd af det radikale Partis Venner, den ene efter den anden, staa op og sige, at det er et saa stort Fremskridt, at de ikke begribe, hvorfor deres Partifæller ikke have kunnet stemme for Loven i sin Tid. Jeg tror ogsaa, at dette noget har bevirket, at det radikale Parti ikke er gaaet frem eller ikke har faaet den Tilslutning, som det har ønsket og haabet, idet det har vist sig, at de egentlig vare de eneste og de største Modstandere af dette Fremskridt, som fra

flere Sider er betegnet som det største demokratiske Fremskridt, vi have faaet, siden vi have faaet den fri Forfatning. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Overvejelse i et Udvalg.

Rasmus Hansen: Naar jeg er Medforslagstiller til dette Forslag, er dermed ikke antydnet eller sagt, at den nuværende Lov er daarlig, slet ikke. Jeg mener tværtimod, at den gældende Lov af 20. April 1908 er et Fremskridt og et ikke ringe Fremskridt, men selv om jeg mener dette, kan jeg ikke nægte, at der i Loven er adskillige Pletter og navnlig to ret mørke Pletter, og disse to Pletter vil jeg gerne være med til at faa fjernet. Jeg antager, at ærede Medlemmer nok ere klare over, hvad jeg her sigter til. Det angaar dels den privilegerede Valgret eller den Rest af den privilegerede Valgret, der er beholdt, og dels Opholdsbestemmelsen.

Af disse to Pletter tror jeg, at Opholdsbestemmelsen i det mindste i mange Kommuner i Øjeblikket virker mest uheldigt og mest uretfærdigt. Det kan ikke nægtes, at der er mange Kommuner, navnlig Købstadkommuner, hvor der flyttes meget til og fra, og det gælder jo særlig Arbejderklassen. Følgen deraf er den, at mange af disse Folk miste deres Valgret. Allerede siden Loven er kommen til at virke, have mange mistet deres Valgret, og mange ville komme til at miste den fremdeles. Det er jo saaledes, at man kan komme til at miste sin Valgret næsten i 3 Aar paa Grund af Flytning, hvad jeg dog tror, alle ville erkende er baade urigtigt og uretfærdigt. Dermed være nu ikke sagt, at den her foreslaaede Opholdsbestemmelse er den ene rigtige. Jeg ser nemlig godt, at Forholdet er noget vanskeligt, og at det ikke er helt rigtigt, at Folk, der maaske hvert Halvaar flytte fra en Kommune over til en anden, skulle have Valgret. Jeg ser godt, at det er et Punkt, der er noget betænkeligt, og jeg ønsker slet ikke heller, at disse Folk der flytte fra en Kommune til en anden, maaske hvert halve Aar, skulle udøve Valgret i^o Kommunen. De have intet Kendskab til Kommunens Anliggender og heller ikke nogen Interesse i dem. Men endnu mindre ønsker jeg, at vi skulle have en Bestemmelse, der kan berøve en Mand hans Valgret i ca. 3 Aar, en Bestemmelse, der tillige er et rent Tilbageskridt fra den Lov, der var gældende indtil 1908, altsaa Landkommunalloven af 1867. Det er et rent Tilbageskridt ogsaa fra den, og det forekommer mig, at